

ANDREW MICHAEL HURLEY

Hylättö
ranta

WSOY

Hylätty ranta

Andrew Michael Hurley

SUOMENTANUT JAAKKO KANKAANPÄÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

Yeats-sitaatti s. 5 Aale Tynnin suomennoksesta
Shakespeare-sitaatti s. 362 Yrjö Jylhän suomennoksesta

Englanninkielinen alkuteos
The Loney

© Andrew Michael Hurley 2014

Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41720-1 (valkoinen kansi)

ISBN 978-951-0-42111-6 (musta kansi)

PAINETTU EU:SSA

Ja katso, näiden lähdettyä tuotiin hänen tykönsä mykkä mies, joka oli riivattu. Ja kun riivaaja oli ajettu ulos, niin mykkä puhui, ja kansa ihmetteli sanoen:
»Tällaista ei ole Israelissa ikinä nähty».
Mutta fariseukset sanoivat: »Riivaajain päämiehen voimalla hän ajaa ulos riivaajia».

MATTEUS 9:32–34

Mikä julma peto, aikansa tultua viimein,
hiipii syntyäksensä Betlehemiin?

YEATS

I

SYKSY OLI TOSIAAN saanut hurjan lopun. Hampstead Heathin puistossa myrsky riipi muutamassa tunnissa puista niiden suurenmoisen väriloiston Kenwoodin puutarhoista aina Parliament Hillille asti ja koitui samalla monen vanhan tammen ja pyökin kohtaloksi. Sitä seurasivat usva ja hiljaisuus, ja sitten, muutaman päivän kulluttua, ilman täyttivät mädän ja lehtirovioiden haju.

Eräänä iltapäivänä viivyin siellä merkitsemässä kaikkea kaatunutta muistikirjaani niin kauan, että minulta jäi väliin käynti tohtori Baxterin luona. Hän sanoi, että sellaisesta oli turha kantaa huolta. Potilasajasta tai puista. Hän kestäisi sen kyllä, ja luonto kestäisi myös. Mikään ei koskaan ollut niin huonosti kuin miltä näytti.

Kaipa hän oli tavallaan oikeassa. Olimme päässeet vähällä. Pohjoisessa rautateitä oli jäänyt tulvan alle ja kokonaisia kyliä joutunut ruskean jokiveden valtaan. Kuvissa ihmiset äyskäröivät vettä olohuoneistaan ja lehmänraatoja ajelehti moottoritiellä. Myöhemmin, aivan äskettäin, seurasivat uutiset yllättävästä maanvyörymästä Cold-

barrowssa ja lapsen ruumiista, joka oli löytynyt kallio-
törmältä alas rantaan sortuneen vanhan talon raunioista.

Coldbarrow. Nimi jota en ollut kuullut pitkään ai-
kaan. En kolmeenkymmeneen vuoteen. Kukaan tuttu ei
enää puhunut siitä ja olin itsekin yrittänyt parhaani mu-
kaan unohtaa. Mutta kaipa olin aina tiennyt, että se, mitä
siellä tapahtui, ei pysyisi salassa loputtomiin. Ei vaikka
olisin toivonut kuinka kovasti.

Kävin pitkäksi vuoteelle ja aprikoin, pitäisikö soit-
taa Hannylle, mietin oliko hän nähnyt uutiset ja merkit-
sivätkö ne hänelle mitään. En ollut koskaan tullut kysy-
neeksi, kuinka paljon hän muisti. Mutta mitä sanoisin,
mistä pitäisi aloittaa – sitä en tiennyt. Ja Hannya oli sitä
paitsi vaikea saada kiinni. Hänellä oli paljon tekemistä
seurakunnassa, kiertämistä vanhusten ja sairaiden luona,
istumista ties missä kokouksissa. Viestiäkään en oikein
voinut jättää. En sellaisesta asiasta.

Hänen kirjansa oli hyllyssä, samassa paikassa kuin
vanhat pokkarit, jotka olin jo monta vuotta aikonut
viedä hyväntekeväisyyteen. Otin sen käteeni, sivelin sor-
mellani kannen kohokirjoitusta ja katsoin sitten taka-
kantta. Hanny ja Caroline samanlaiset valkoiset paidat
yllään, sylissä pojat, Michael ja Peter, molemmilla leveä
hymy pisamaisilla kasvoillaan. Pastori Andrew Smithin
onnellinen perhe.

Kirjan ilmestymisestä oli jo melkein kymmenen
vuotta ja pojat olivat kasvaneet – Michael oli nyt ylim-
mällä luokalla Cardinal Hulmessa ja Peter opiskeli vii-
meistä vuotta Corpus Christissä – mutta Hanny ja Caro-

line olivat suurin piirtein saman näköisiä kuin nykyään. Nuorekkaita, hyvinvoivia, rakastuneita.

Olin panemassa kirjaa takaisin hyllyyn, kun huomasin, että sen kansipaperin välissä oli lehtileikkeitä. Hanny käymässä jossakin saattokodissa Guildfordissa. Kirjan arvostelu *Evening Standardissa*. *Guardianin* haastattelu, joka oli lopullisesti tyrkännyt hänet parrasvaloihin. Ja juttu amerikkalaisesta evankelikaalisesta lehdestä ajalta, jolloin hän oli kiertänyt puhumassa etelän yliopistoissa.

Menestys, jonka *Toinen elämäni Jumalan armossa* oli saanut, oli tullut yllätyksenä kaikille, etenkin Hannylle itselleen. Se oli niitä kirjoja, jotka – miten lehdessä sanottiinkaan? – tavoittivat jotakin olennaista, kiteyttivät ajan hengen. Jotain sen tapaista. Ilmeisesti siinä oli jotakin, mistä ihmiset pitivät. Se oli seilannut kahdenkymmenen myydyimmän kirjan listoilla kuukausikaupalla ja kustantaja oli käärinyt siitä hyvät rahat.

Kaikki olivat kuulleet pastori Smithistä, vaikka eivät olisi lukeneet hänen kirjaansa. Ja nyt, Coldbarrowsta tulneiden uutisten myötä, kaikki luultavasti kuulisivat hänestä taas, paitsi jos minä saisin koko jutun paperille ja pääsisin sillä etulyöntiasemaan. Niin sanoakseni.

2

JOS SILLÄ SEUDULLA oli toinenkin nimi, minä ainakaan en sitä koskaan kuullut. Sikäläisten puheissa se oli aina Loney – joutava, asumaton rannikkokaistale Wyren ja Lunen välillä, ja sinne me menimme aina pääsiäisenä: Hanny, minä, Äikkä, Taato, herra ja rouva Belderboss sekä isä Wilfred, seurakunnan pappi. Se oli meidän katumus- ja rukousviikkomme, ja silloin tunnustimme syntimme isä Wilfredille, kävimme Pyhän Annan pyhäkössä ja etsimme Jumalaa ympärillemme puhkeavasta keväästä, joka tosin ei parhaimmillaankaan ollut kovin kummoinen kevät – ei mitään keväisen eloisaa ja ylitsevuotavaa. Pikemminkin se toi mieleen talven päätteeksi syntyneet litimäret jälkeiset.

Loney näytti ehkä autiolta ja mitäänsanomattomalta, mutta siellä oli vaarallista. Se oli kesytön, hyödyntämätön kaistale Englannin rannikkoa. Laaja eloton lahti, joka täyttyi kahdesti päivässä vuorovedestä niin että Coldbarrown harjanne jäi saareksi. Tulvavuoksi saattoi tulla laukkaavaa hevosta nopeammin ja joka vuosi ihmi-

siä hukkui. Arvaamatta yltynyt tuuli painoi epäonnisia kalastajia maihin. Uhkarohkeat simpukankerääjät eivät ymmärtäneet minkä kanssa olivat tekemissä vaan ajoivat autonsa hiekalle pakoveden aikaan ja ajautuivat maihin vasta viikkokausien kuluttua kasvot vihreinä, iho nukkaisena pehmeänä.

Joskus sellaiset murhenäytelmät päätyivät uusiin, mutta Loneyn julmuus oli niin väijäämätöntä, että yleensä juuri kukaan ei muistanut sen onnettomia uhreja heidän liityttyään niiden lukemattomien seuraan, jotka olivat vuosisatojen mittaan menehtyneet samalla rannalla yrittäessään kesyttää sitä. Kaikkialla näkyi merkkejä entisaikojen elinkeinoista: myrskyt olivat ruhjonneet aallonmurtajia kivikasoiksi, puulaitureista oli jäljellä vain mädäntyneitä mustia paaluja kaukana liejun keskellä. Ja oli myös muita, salaperäisempiä rakennelmia – jäänteitä hökkeleistä, joissa joskus oli perattu makrilleja sisämaan markkinoita varten, ruostuvia rautakehikoita osoittamassa vanhojen merkkitulien paikkaa, puisen majakan tynkä niemellä, jonka kärjestä merenkävijät ja paimenet olivat joskus katsoneet suuntaa kulkiessaan alati muotoaan muuttavan hiekan poikki.

Loneyta ei kuitenkaan voinut oikeasti tuntea. Se muuttui jokaisen vuoroveden tullessa ja mennessä, ja aina joskus matalin luode paljasti niiden luita, jotka olivat kuvitelleet osaavansa lukea rantaa niin hyvin, että säästyisivät sen kavalilta virtauksilta. Eläimiä, joskus myös ihmisiä, kerran molempia: paimen ja hänen lampaansa, jotka olivat jääneet saarroksiin ja hukkuneet

seuratessaan ikiaikaista Cumbrian polkua. Ja vielä nykyäänkin, sata vuotta myöhemmin, Loneylla oli tapana työntää hukkuneiden luita rantaan kuin todistaakseen jotakin.

Kukaan, joka oli perillä Loneysta, ei mennyt lähelkään rantaa. Ei kukaan muu kuin me ja Billy Tapper.

Billy oli sikäläinen juoppo. Hänet tunsivat kaikki. Hänen lankeemuksensa armon korkeuksista epäonnistumisen kovalle permannolle kuului Loneyn mytologiaan yhtä erottamattomasti kuin länsirannikon sää, ja hän oli suoranainen taivaan lahja Äikän ja isä Wilfredin kaltaisille ihmisille, jotka häneen viittaamalla pystyivät napakasti ilmaisemaan, mitä viina saattoi miehelle tehdä. Billy Tapper ei ollut ihminen vaan rangaistus.

Hänestä sanottiin, että hän oli ollut poikien alakoulun musiikinopettaja tai tyttökoulun rehtorina Skotlannissa tai Etelä-Englannissa tai Hullissa tai jossakin, ihan missä vain. Hänen tarinansa vaihteli kertojalta toiselle, mutta kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että viina oli vienyt hänet järjen, ja hänen omituisuudestaan kerrottiin vaikka millaisia juttuja. Hän asui luolassa. Hän oli tapanut jonkun vasaralla Whitehavenissa. Hänellä oli tytär jossakin. Hän kuvitteli, että tietty yhdistelmä kiviä ja näkinkeä muutti kantajansa näkymättömäksi, ja usein hän horjui Little Hagbyssä olevaan Bell and Anchor -pubiin taskut täynnä rahisevaa rantasomeroa ja yritti juoda mui-

den laseista siinä uskossa, että he eivät nähneet häntä. Siksi hänen nenänsä oli lytyssä.

En tiedä, pitivätkö jutut paikkansa, mutta sillä ei ollut väliä. Kun oli kerran nähnyt Billy Tapperin, hänestä uskoi mitä vain.

Tapasimme hänet ensimmäisen kerran betonisessa, soralla pinnoitetussa bussikatoksessa Morecambesta Knott Endiin kulkevan rantatien varressa. Sen täytyi olla vuonna 1973, kun olin kahdentoista vanha ja Hanny oli kuudentoista. Taato ei ollut mukana. Hän oli mennyt edeltä isä Wilfredin ja herra ja rouva Belderbossin kanssa johonkin kylään kolmenkymmenen kilometrin päähän, koska sen kirkossa oli kuuleman mukaan suurenmoinen uusgoottilainen lasimaalausikkuna Jeesuksesta tyynnyttämässä myrskyä. Ja niinpä Äikkä oli päättänyt viedä Hannyn ja minut Lancasteriin täydentämään ruokavarastoja ja katsomaan kirjastossa esillä olevaa vanhojen psalttarien kokoelmaa – hän nimittäin käytti hyväkseen jokaisen tilaisuuden valistaa meitä uskontomme historiasta. Billy oli ilmeisesti menossa samaan suuntaan, ainakin päätellen pahvinpalasta, joka riippui nuorassa hänen kaulassaan – yksi hänen kymmenistä kylteistään, joista bussinkuljettajat näkivät, minne hän kulloinkin oli matkalla.

Muut paikkakunnat, joilla hän oli käynyt tai joille hänelle saattaisi tulla asiaa, paljastuivat hänen vaihtaessaan asentoa unissaan. Kendal. Preston. Manchester. Hull. Jälkimmäisessä asui hänen sisarensa, jos oli uskominen kirkkaanpunaista korttia, joka riippui kengännauhalekistä hänen kaulassaan ja sisälsi tietoja mahdollista hätä-

tilannetta varten: hänen nimensä, sisaren puhelinnumeron sekä tikkukirjaimilla raapustetun varoituksen siitä, että hän oli allerginen penisilliinille.

Tämä nimenomainen seikka kiinnosti minua lapsena, sillä mietin, mitä tapahtuisi, jos hänelle annettaisiin penisilliiniä – voisiko siitä mitenkään olla suurempaa vahinkoa kuin mitä hän oli jo tehnyt itselleen. En ollut koskaan nähnyt ketään, joka olisi ollut yhtä häijy omaa ruumistaan kohtaan. Hänen sormensa ja kämmensä olivat repaleiset ja likaiset. Niiden jokainen uurre ja piirto oli ruskea. Silmät murtuneen nenän molemmin puolin oli survottu syvälle kallon sisään. Tukka mateli suortuvina korvien yli ja alas pitkin niskaa, joka oli merensininen lukemattomista tatuoinneista. Hänen peseytymisvastaisuudessaan oli jotakin hivenen sankarillista, kun otti huomioon, kuinka säännöllisesti äiti kuurasi ja kuivasi Hannyn ja minut.

Hän retkotti penkillä jalkojensa juuressa pullo jotakin ilkeää lientä kaatuneena ja tyhjänä ja sylissä pieni, homeisen näköinen peruna; se tuntui minusta kumman lohdulliselta. Oli jotenkin osuvaa, että hänellä oli vain yksi raaka peruna. Kuvittelin, että puliukat söivät jotakin juuri sellaista: järsivät vähä vähältä raakaa perunaansa, kun vaelsivat maantien kulkijoina etsimässä seuraavaa ateriaa. Kerjäsivät kyytiä. Varastivat mitä irti saivat. Matkustivat pummilla junassa. Kuten sanottu, siinä iässä kiertolaisen elämässä oli minulle tiettyä hohtoa.

Billy puhui itsekseen unissaan, kaiveli taskujaan, jotka tosiaan kuulostivat siltä kuin olisivat olleet täynnä kiviä,

ja valitti katkerasti jostakusta O'Leary-nimisestä miehestä, koska tämä oli hänelle velkaa eikä suostunut maksamaan sitä, vaikka omisti hevosen. Kun hän heräsi ja huomasi meidät, hän yritti parhaansa mukaan olla kohtelias ja selvin päin, soi meille hymyn kolmella tai neljällä vinossa sojottavalla mustuneella hampaalla ja nosti barettiaan Äikälle, joka vastasi pikaisella hymyllä, mutta arvioi hänet sitten yhdellä silmäyksellä, kuten vieraat ihmiset aina, kävi istumaan puoliksi tuohtuneena, puoliksi pelokkaan hiljaisuuden vallitessa ja jäi tuijottamaan tyhjälle tielle kuin olisi voinut kutsua bussin luoksemme pelkällä tahdonvoimalla.

Useimpien juoppojen tapaan Billy hyppäsi tuttavuuden teon yli ja läimäytti vertavuotavan, särkyneen sydämensä kämmenelleni kuin raa'an lihanpalan.

»Pojat, älkää te ikinä ruvetko juomaan. Minulta on mennyt tämän takia kaikki», hän sanoi nostaessaan pulloa ja läikyttäessään sen pohjalla olevaa tilkkaa. »Katsokaa tätä arpea.»

Hän kohotti kättään ja ravisti hihansa alas. Ranteesta kyynärpäähän, keskellä tatuoituja tikareita ja melonirintaisia naisia, kulki punainen sauma.

»Arvatkaa mistä tämä tuli.»

Pudistin päätäni. Hanny tuijotti.

»Putosin katolta. Luu tuli tuosta läpi», hän sanoi ja näytti sormella, missä kulmassa hänen kyynärлуunsa oli törröttänyt esiin.

»Ei teillä olisi röökiä?»

Pudistin päätäni, ja hän huokaisi.

»Helvetin helvetti. Olisi kumminkin pitänyt jäädä Catterickiin», hän sanoi. En tiennyt miksi.

Hänestä oli vaikea sanoa päältä päin – etenkin kun hän ei näyttänyt lainkaan samalta kuin karskit ja komeat veteraanit, joita *Kommando*-lehden sivuilla yhtenäään esiintyi – mutta minusta hän oli ainakin ikänsä puolesta ollut sodassa. Ja tosiaan: kun hän kumartui kaksinkerroin yskänpuuskan kourissa ja otti sitten baskerin päästään pyyhkiäkseen suunsa, päähineen otsapuolella killui jonkinlainen metallinen armeijan merkki.

Mietin, oliko hän alkanut juoda sodan takia. Sota saattoi tehdä miehelle kaikenlaista, Taato oli sanonut. Panna kompassin sekaisin, jos niin voi sanoa.

Olipa syy mikä tahansa, tuijotimme häntä Hannyn kanssa kuin lumottuina. Ahmimme hänen likaisuuttaan, hänen raakaa, vierasta lemuaan. Se oli samaa pelonsekaista jännitystä kuin silloin, kun satuimme ajamaan jonkin – Äikän sanoin – »huonon» Lontoon kaupunginosan läpi ja huomasimme eksyneemme keskelle pitkien talorivien, teollisuusalueiden ja romuttamojen sokkeloa. Me kääntylimme penkeillämme ja äimistelimme nuhruisia, toljottavia lapsia, joilla ei ollut muita leluja kuin etupihoille hylätyistä risoista huonekaluista revittyjä puun- ja metallinkappaleita, ja samoilla pihoilla seisovia esiliinaisia naisia kiljumassa ruokottomuuksia kulmapubeista kompuroiville miehille. Se oli rappion ja alennustilan safaripuisto. Siltä näyttäisi maailma ilman Jumalaa.

Billy vilkaisi Äikän suuntaan, ja irrottamatta katsettaan Äikästä hän kurkotti kätensä jaloissaan olevaan

muovikassiin, otti sieltä pari repaleista paperia ja painoi ne käteeni. Ne oli revitty pornolehdestä.

Hän loi minuun merkitsevän silmäyksen ja kävi taas nojaamaan seinään. Bussi tuli ja Äikkä nousi ja ojensi kätensä pysäyttääkseen sen, ja minä panin kuvat äkkiä piiloon.

»Mitä sinä teet?» Äikkä sanoi.

»En mitään.»

»No ole sitten kunnolla ja pane Andrew valmiiksi.»

Aloin patistaa Hannya pystyyn, jotta voisimme nousta bussin, mutta hän ei hievahtanutkaan. Hän hymyili ja katsoi ohitseni Billyyn, joka oli siinä vaiheessa jo nukah-
tanut uudestaan.

»Mitä nyt?»

Andrew katsoi minuun ja sitten taas Billyyn. Sitten tajusin, mitä hän tuijotti. Billyllä ei ollut kädessä peruna, se oli hänen peniksensä.

Bussi pysähtyi ja nousimme kyytiin. Kuljettaja jäi katsomaan Billyyn ja vislasi, mutta Billy ei havahtunut. Yritettyään vielä toisen kerran kuljettaja pudisti päätään ja sulki oven nappia painamalla. Me kävimme istumaan ja jäimme katsomaan Billyn housujen etumusta, kun se alkoi tummua. Äikkä tuhahti paheksuvasti ja pakotti meidät kääntämään kasvomme pois ikkunasta ja katso-
maan sen sijaan häneen.

»Ottakaa siitä opiksenne», hän sanoi bussin lähtiessä liikkeelle. »Tuo mies on jo teidän sisällänne. Ei tarvita kuin muutama väärä valinta, niin hän ottaa teistä vallan. Uskokaa pois.»

Hän piti käsilaukkua tiukasti sylissään ja katsoi suoraan eteenpäin. Puristin pornokuvia toisessa kädessä, ja toisen työnsin takkini sisään ja painelin sormenpäillä vatsaani löytääkseni sieltä pahuuden siemenen, joka odotti vain oikeita jumalattomuuden ja turmeluksen olosuhteita itääkseen ja levitäkseen rikkaruohon lailla.

Se kävisi niin helposti. Viina sai miehen nopeasti valtaansa ja alisti hänet rengikseen. Niin isä Wilfred aina sanoi.

Kun Äikkä samana iltana kertoi hänelle Billystä, hän vain pudisti päätään ja huokaisi.

»Niinpä niin, rouva Smith. Mitä sellaiselta mieheltä voi odottaa? Hän on joutunut niin kauas Jumalasta.»

»Sanoin pojille, että ottaisivat opikseen», Äikkä sanoi.

»Ja hyvästä syystä», isä Wilfred vastasi, otti lasit päästään ja katsoi Hannyn ja minuun puhdistessaan niitä hihaansa. »Heidän on hyvä oppia tuntemaan kaikki myrkyt, joita Saatana tyrkyttää.»

»Minun käy häntä oikeastaan sääliksi», rouva Belderboss sanoi.

»Ja minun», sanoi Taato.

Isä Wilfred pani lasit taas silmilleen, ja hänen kasvoiltaan käväisi pieni alentuva hymy.

»Silloin te vain kaadatte vielä lisää maljaan, joka on entuudestaan piripintaan täynnä. Sääliä jos mitä juopolla on jo kyllin. Muuta hänellä ei olekaan.»

»Mutta onhan hänen elämänsä täytynyt olla kauhean kovaa, että hän on vajonnut niin alas», rouva Belderboss sanoi.

Isä Wilfred tuhahti. »En usko, että hän on kovaa elämää nähnytään. Olen varma, että Reginald voisi kertoa todellisesta köyhyydestä, todellisista koettelemuksista, ihan yhtä paljon kuin minäkin.»

Herra Belderboss nyökkäsi. »Whitechapelissa kaikilla oli vaikeaa», hän sanoi. »Töitä ei ollut. Lapset näkivät nälkää.»

Rouva Belderboss kosketti lempeästi miehensä käsi-vartta. Isä Wilfred nojautui taaksepäin tuolissaan ja pyyhki suunsa lautasliinaan.

»Ei, sellainen mies on typeryksistä suurin», hän sanoi. »Hän on heittänyt kaiken pois. Kaiken hyvän, mitä on saanut, kaikki tilaisuutensa. Ymmärtääkseni hänellä oli kunnan ammatti. Hän oli opettaja. Mitä hirvittävää haaskausta.»

Kumma juttu, mutta kun olin lapsi, tietyt asiat olivat minulle niin selviä ja niiden seuraukset niin vääjäämättömiä, että tuntui kuin minulla olisi ollut jonkinlainen kuudes aisti. Ennalta näkemisen lahja niin kuin Elialla tai Hesekielillä, jotka ennustivat nälänhätää ja hävitystä pelottavan tarkasti.

Muistan kun Hanny kerran keinui Heathilla pienen lammen yläpuolella ja minä tiesin, minä vain tiesin, että köysi katkeaisi, ja niin myös kävi; samalla tavalla kuin tiesin, että kulkukissa, jonka hän toi kotiin puistosta, silpoutuisi maanalaisen kiskoille ja että hän pudottaisi

tivolista voittamansa kultakalamaljan keittiön lattialle heti päästyämme kotiin.

Samalla tavalla tiesin sen illallispöydässä käydyn keskustelun jälkeen, että Billy kuolisi pian. Ajatus tuli mieleeni tosiasiana, aivan kuin niin olisi jo tapahtunut. Kukaan ei voinut elää pitkään sillä tavalla. Sellainen saastaisuus oli niin vaivalloista, että sama armollinen Jumala, joka lähetti valaan pelastamaan Joonan ja antoi Nooalle vinkin lähipäivien säistä, päästäisi hänet pian kärsimyksistään.

»*Hylätty ranta* ei ole vain hyvä,
se on suurenmoinen.
Hämmästyttävää kirjallisuutta.»

– STEPHEN KING

LONEY ON KAVALA, jumalanhylkäämä rantakaistale Luoteis-Englannissa. Teini-ikäinen Tonto ja hänen mykkä veljensä Hanny viettävät rannan ränsistyneessä rinnetalossa perinteistä pääsiäis-retriittiä. Katolilaisen perheen äiti uskoo, että paikallisen kappelin pyhä vesi vielä parantaa hänen poikansa.

Odotettua ihmettä ei kuulu, mutta riittejä ja uskomuksia vaalivassa kyläyhteisössä tapahtuu outoja. Kylänmiehen sokea äiti saa näkönsä yllättäen takaisin, ja vaikka kevät on vasta aluillaan, rinnetalon omenapuut kantavat satoa. Samoihin aikoihin Hanny ja Tonto todistavat kuinka viimeisillään raskaana olevaa teinityttöä kuljetetaan laskuveden aikaan pahamaineiselle Coldbarrown saarelle.

Coldbarrow ja sen nuori asukas vetävät Hannya väijäämättömästi puoleensa. Veljesten tutkimusmatka saaren ytimeen laukaisee hämmästyttävien ja kauhistuttavien tapahtumien ketjun, joka muuttaa molempien poikien elämän peruuttamattomasti.

Hylätty ranta palkittiin Britanniassa vuoden 2015 parhaana esikoisromaanina.

»Ihmeellinen... ytimiä myöten kylmäävä ja runollinen.»

– THE TIMES

#kirja

WWW.KIRJA.FI

84.2

ISBN 978-951-0-42111-6

